

Medlem, der udenfra bragte os et Forslag om at optage en saadan Paragraph, det virkelig Besentlige, det, hvorpaa der efter de dæverende historiske Forhold lagdes Vægt. Saaledes staaer i Virkeligheden Sagen; dette er Paragraphens historiske Oprindelse, saaledes er Commissionens Motivering; af samme, og jeg troer ikke, at disse Motiver kunne indeholde tilstrækkelige eller gode Grunde for Thinget til at fastholde Paragraphen. Noget ganske Egnende turde gjælde med Hensyn til § 92, som det jo ei heller synes, at Ministeren lægger Vægt paa.

Carlson: Jeg vil for min Deel ikke kunne stemme for § 79 eller for nogen Deel deraf, selv om dette skulde have til Følge, at Loven ikke udkom. Jeg har som Medlem af Udvalget overbevist mig om, at Alt, hvad der som virkelig strafbart kan henføres under denne Paragraph, vil kunne straffes ifølge andre Bestemmelser i Lovudkastet. Naar man udtrykkelig anfører visse nye Forbrydelser i en egen Paragraph, som allerede kunne straffes ifølge andre Bestemmelser i Loven, maa man vel antage, at de enten ere meget hyppige og paa Grund deraf farlige, eller at de i sig selv ere ganske overordentlig store Forbrydelser. Det er nu vel sandt, at der kan begaaes store Forbrydelser, der ville kunne blive straffede ifølge § 79, men det er ligesaa vist, at der vil kunne opstaae et ganske overordentligt Plageri i Kraft af § 79. Naar vi betænke, hvorledes vor hele Stilling er, hvorledes vi som Følge af den ulykkelige Krig ere blevne svage og smaa; saa er det let at forestille sig, at vi ville være tilbøielige til den samme Feil; som i Almindelighed alle Svage og Smaa have, at vi ville blive mistænksomme. — Naar det saa i en saadan Paragraph hedder f. Ex.: „Sætter Nogen sig i Forbindelse med formaaende Personer, Foreninger eller Forsamlinger i Udlandet, i den Hensigt at indvirke paa fremmede Regjeringers Beslutninger til Skade for den danske Stat“, saa vil det let sees, at hvis vi engang komme ind i Forhold,

hvor Mistænksomheden bliver almindelig stor hos de Styrrende, da vil der meget let paa Grund af Breve, som enten anholdes undervejs eller forefindes hos en eller anden Person, og som han har faaet som Svar paa Breve, han har tilskrevet Personer i Udlandet, kunne opstaae Formodning om, at der har været en forbryderst. Hensigt hos ham tilstede. Den, der har skrevet Brevet, kan jo ikke vide, hvad man vil skrive til Svar derpaa. Han kan have skrevet ganske uskyldige Ting, og Den, der svarer ham, kan have skrevet saaledes, at det kan forekomme Regjeringen, at der er Grund til at forudsætte en forbryderst Hensigt. Denne er derfor en saadan Paragraph, som jeg ikke troer, det er rigtigt at indføre, naar noget Tilsvarende ikke forhen findes i vor Straffelov, saa meget mindre, som jeg virkelig troer, at efter de almindelige Regler, der foreligge her i Straffeloven, vil man kunne ramme enhver virkelig Forbrydelse, der kan rammes efter denne Paragraph, og at man ved udtrykkelig at indføre en saadan Paragraph kan udsætte mangen Regjering for Fristelser til Anklager, som hverken ville være til Gavn for Regjeringen eller for Undersaatterne.

Krieger: Den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Madsvig) er et saa skarpt Hoved, og jeg kan gjerne sige sødt Jurist, at det, som alt antydet, har været mig meget kjær, at han ikke har havt Noget at indvende imod vort Hovedforslag med Hensyn til en Omsetting af Capitlerne 9, 10 og 11. Som allerede bemærket af den ærede Justitsminister, røres dette almindelige Spørgsmaal ikke af det ærede Medlems Detailforslag med Hensyn til nogle enkelte Paragrapher, om hvis forskellige Plads den ærede Landstingsmand har havt en anden Mening end Udvalget. Derom skal jeg til Slutning tillade mig et Par Ord, men jeg lægger nogen Vægt paa hans Tilslutning med Hensyn til det egentlig formelle Hovedforslag. Jeg indseer imidlertid ikke, at dette Hovedforslag har en saadan Charakter, at det